

Szabad, akarat?

A dinoszaurosok azért haltak ki, mert nem imádkoztak Szűz Máriához mondat visszhangzott a kolostorban Lovász tanár úr hangján, majd hirtelen csönd. Aztán a jégkék szemek, majd Flóra saját hangján a hosszas magyarázat, hogy Piton is animágus. Flóra mindenképpen erről próbálta meggyőzni az általános főnöknőt álmában. A jégkék szempár nem is pislogott, csak bámult, a főnöknő akkurátusan mosogatott tovább, mintha gép lett volna. Flóra tovább erősködött, hiszen az, hogy megmaradt az őzsuta patrónusnak bőven elég bizonyíték. De ha ez nem lenne elég, biztos, hogy kutyává tudott változni a Mardekár házvezetője, a hűségéhez nem férhet kétség, illetve a fontos embereknek illata van, ezt mindenki tudja. Flóra a következő álomfoszlányban jelezte a még mindig gépszerű általános főnöknőnek, hogy a tornateremben elszállásolt elefántokra a továbbiakban nem tud vigyázni, mert nem fogadnak szót. A pszichoterápia kezdete óta mintha szabad ötletek jegyzékévé vált volna minden ébren és álomban töltött pillanata. Egyre sűrűsödtek a hányások is. A különféle szakkifejezések, mint *halmozódó krízisek, kontrollvesztéses helyzet, társas támaszkeresés érzelmi okokból* keringtek a gondolataiban. Nem tudta, hogy a hányás miatti rángások miatt szédül vagy a sok értelmetlen, kusza töredék miatt, ami végeláthatatlanul és egyre gyorsabban keringett a fejében. A heti egy alkalmas kezelés során folyton megbeszéltek a pszichológussal, hogy mi lehet a kiút ebből az állapotból, de mintha egyhelyben toporogtak volna. Flóra napi hat-nyolc alkalommal hányt, mindig olyankor, amikor felzaklatta valami. Ugyanaz volt a séma. Jött a gondolat, aztán sírni kezdett, és ahogy egyre jobban hatalmába kerítette a kapaszkodó nélküli állapot, zokogni kezdett, a rekeszizma rángatózott, és ez mindaddig így ment, amíg ki nem hányt mindent. Amikor már nem volt mit hánynia, akkor átlátszó, nyúlós folyadék jött ki belőle. A feje teljesen vörös lett az erőlködés miatt, teljesen elment az ereje, még percekig a mellékhelyiségben kuporgott, mire fel tudott állni. A pszichológus azt javasolta, hogy ébredés után közvetlenül írja le az álmait, tegye maga mellé a füzetét, így nem felejt el semmit. Ennek maradéktalan elvégzésére Flóra azonban több okból is képtelen volt, ami nem kis feszültséget keltett benne. Egyfelől az álmok annyira kuszáak voltak, hogy képtelenségnek tűnt minden mozzanatot lejegyezni, hiába próbálta mániákusan megragadni és lejegyezni a történéseket, másfelől az öt harmincas ébresztő eleve lehetetlenné tette, reggelente használhatatlan volt. Főleg akkor, amikor – külön engedéllyel – éjfélig írhatta a szakdolgozatát. Olyankor a reggelek nemcsak keservesek voltak, hanem egyenesen nyomorúságosak különösen akkor, ha a karvezetés feladatát ismét ő kapta meg.

Szeretett az egyetem könyvtárában kutakodni. Főleg, amikor Kárpáti Anna is vele tartott. Mivel Flóra rajongott Irén nővérért, aki ókeresztény irodalomtörténetet tanított, őt kérte meg konzulensnek. A tantárgy gyakorlatilag olyan volt, mintha egy telefonkönyvet kellett volna be-magolni, de Flóra azért szerette, mert mindent rendszerbe akart foglalni. Erre mondjuk a liturgia vagy az egyházzene kevésbé lett volna alkalmas, de a patológia pontosan az volt, amire Flóra vágyott, nevek, évszámok és irodalmi alkotások egyvelege. Szerette elképzelni a Kr. utáni első század fontos alakjait, kíváncsi volt minden apró részletre. Mit ettek? Hogyan mosakodtak? Kivel vitakoztak? Úgy gondolta, az egyház első századai sokkal tisztábbak voltak, sokkal őszintébbek, mint a modern, intézményesített gépezet. Akkor még volt szív és lélek az emberekben, nem megszokásból vagy hobbiból hittek. Akkor még volt tétje mindennek. Nem úgy, mint most. Irén nővér – nevével ellentétben – hírhedten kegyetlen tudott lenni. Az ő vizsgáin a bukási arány legjobb esetben is negyven százalék volt, de Flórának pontosan ezért számított, mert bizonyítani akart.

Szakirodalmi listát bővíteni mindig elengedték, ezt a rést használták ki Annával, már csak alig három hét volt a szakdolgozat leadásáig, minden pillanatot ki kellett használni. A könyvtárban nem lehetett enni, a Mekiben meg nem lehetett olvasni, ezért kitalálták, hogy Tamástól szereznek könyveket. A kispap pedig készségesen és azonnal teljesítette a barát-nők kéréseit. Mintha Annának kialakult volna az évek során valamiféle belső érzéke ahhoz, hogy pontosan tudja, mi zajlik az emberekben. Idősebb is volt Flóránál, tapasztaltabb is, de legfőképpen sokkal több kínlódáson ment keresztül annál, mint amiről beszélni lehet. Éppen ezért hallgatott és figyelt. Látta, hogy Flóra hogy néz Tamásra, és azt is tudta, hogy ezzel bőven megvalósítja a regula megszegésének tényállását. Általában nem hagyta őket kettesben, nehogy baj történjen, de egy szerdai napon telefont kapott, hogy a testvére kórházba került, ezért el kellett rohannia. Tamás és Flóra kettesben maradtak. Egy ideig sikerült elmélyedni a monofizitizmus rejtelmében. Már másfél órája ültek egymással szemben a könyvtár galériáján egy eldugott kanyarulatban, az ókeresztény irodalom szakaszánál. Felváltva pillantottak egymásra, majd vissza a könyvbe, mintha ping-pongot játszottak volna a tekintetükkel. Tamás *A dogmatika kézikönyve* megfelelő fejezeteit jegyzetelte, hogy segítsen, Flóra pedig az *Adversus Haereses*-t. Aztán Tamás azon kapta magát, hogy Flórát hosszabban nézi, mint a könyvet. Tetszett neki, ahogy a lány belemélyedt a könyvbe, figyelte, ahogy a klaviatúrán kopognak a betűk. A képernyőket úgy állították be a könyvtárosok, hogy ne lássák egymást a szemben ülők, de Flóra oldalra tolt a kicsit, így Tamás önfelédten tudta bámulni őt. Flóra először zavarban volt, hamar feltűnt neki, hogy Tamás őt nézi. Szólt neki néhányszor, hogy ne lazáljon, dolgozzon is, de aztán élvezni kezdte a helyzetet. Kibújt az ünnepi szandáljából, és Tamás lábfejeére lépett. A bágyadt április eleji nap mintha megváltoztatta volna Flóra arcát. Sokkal lágyabbak voltak vonásai, a szabályos, kerek arca mintha megnyúlt volna kicsit, és a fekete fátyol alól kilógó mini hajszálpihék beindították Tamás fantáziáját. Látni akarta a lány barna, félhosszú haját, bele akart túrni. Érezni akarta a puha, frissen mosott illatot. Le akarta tépni róla a sötétebb habitust, Flórát akarta ruha nélkül. Flóra becsukta a könyvet, felállt, hogy visszategye és levegyen egy másikat. Nem bújt vissza a szandálba, csak rálépett és egyensúlyozni próbált, úgy nézett ki, mint valami pingvin. Oldalra fordult, nyújtózkodnia kellett, mert a *Gnózis és hit a korai kereszténységben* kötet magasan volt. Tamásra nézett, a szokásos „ne kelljen már kérem, hogy segíts leszedni” tekintettel, aki fájdalmasan összerándult, mert gondolatban már éppen végzett Flóra levetkőztetésével. Feltápázkodott, lassan lépett Flóra mögé, aki helyet akart adni a nála legalább húsz centivel magasabb kispapnak, de Tamás megfogta Flóra derekát, nem engedte, hogy kilépjen előle. Flóra megpróbált még egyszer oldalra lépni, sikertelenül. Háttal állt Tamásnak, aki szorosán mögötte állt. Flóra leengedte a kezét maga mellé. Tamás megpróbálta Flóra fátylát leemelni, viszont ez elsőre nem sikerült. A lány kuncogni kezdett és kikapcsolta a tépőzárat lent, a tarkójánál, de hagyta, hogy a kispap vegye le a fejről a fekete selyemanyagot. A haja teljesen a fejére lapult, elkezdte volna igazgatni a haját, de Tamás megállította a lány kezét, megfogta, és óvatosan letette. Saját ujjával akarta érezni a puhaságot. Flóra becsukta a szemét, és engedte, hogy Tamás ujjai a tarkójától a feje búbjáig végigsimítsák a haját. Főnt tett egy kanyart az egyáltalán nem érdes tenyér, ekkor Flóra hátradőlt, és Tamás vállának támasztotta fejét. Még mindig a szandálján próbált egyensúlyozni, de a kispap tartotta őt, így nem esett el. Megfordult, így Tamással szemébe tudott nézni. Lelépett a szandáljáról, a könyvespolcnak dőlt. Ahogy Tamás végigsimította a derekát, a rózsafüzér fagolyói egymásnak ütődtek, aztán benyúlt a skapulárá alá. A bőrvén leszorította a ruhát, Flóra mellein feszült az alba, Tamás pedig Flóra mellét simogatta, közben pedig lassan, aztán egyre mohóbban csókolta a lányt. Ebben a pillanatban azonban megreccsent a fa lépcső, valaki elindult a galériára. Flóra összeresztett, eltolta Tamást, aki egyszerűen nem tudott leállni. Újra magához húzta a

lányt, de egyre hangosabbak voltak a léptek és egyre közelebbinek tűntek. Flóra lekapott egy könyvet, leült a helyére, a szandálja ott maradt, ahol az előbb állt. Tamás a polcnak támaszkodott, és próbált visszatérni a jelenbe, de egyszerűen nem ment neki. Kívánta Flórát, és hihetetlenül dühös lett. Pár pillanat múlva elindult a polcrendszer bal oldalán a kijárat felé. A folyosóra merőlegesen is könyvespolcok álltak, így a zegzugos hátsó részben bárki kényelmesen és nyugalmasan tudott olvasni. Néhány lépést tett, amikor szembe találta magát Irén nővérral, aki láthatóan keresett valakit, Laudetur-ral köszönt neki, aki válaszra se méltatta a kispapot, sietett tovább.

Flóra hátrasimította a haját, felvette a fátylát. Tenyerébe ejtett arccal ült a szakkönyv fölötte, hiába próbálta rávenni magát, hogy olvasson, úgysem értett volna belőle semmit, teljesen zavarodott volt. Összerezzen, mikor rátalált Irén nővér, és fojtott hangon számonkérte, hogy miért nem a három nap múlva esedékes nyíltnapra készül. Flóra azt remélte, hogy megússza, de nem így történt. Irén nővér nagyon jól tudta, hogy a szakdolgozat csaknem kész állapotban van, további hivatkozásokra tulajdonképpen nincs már szükség. Flóra maximalizmusát értékelte ugyan, de a nyíltnap aktuális kihívásai fontosabbnak tűntek a közönség érdekében, mint Flóra egyéni mániái. Irén nővér jelezte, hogy még húszpercnyi munkája van fent, a tanszéken, aztán indulnak haza, addig Flóra is szedje össze magát, majd sarkon fordult és elment. A lány csöndben elkezdett pakolászni, de érezte, hogy a gyomra elkezd ugrálni. Mindent otthagyt, ahol volt, és kirohant a könyvtár melletti mosdóba, öklendezni kezdett, majd hányt. Nem tudta, pontosan mennyi ideig tartott a roham, visszasietett a könyvtárba, elküldte magának ímélnben azt a másfél oldalt, amit sikerült az elmúlt két órában összehozni. Miután mindent visszapakolt a helyére, elindult. Tamás a folyosónak háttal ült, a könyvtár online katalógusában keresett valamit, Flóra elsuhant mögötte, végigsimította a hátát a bal vállától a jobbig, de nem állt meg, rá se nézett. Elhaladt mellette, majd kiment a könyvtárból.

A buszon hazafelé Irén nővérral megbeszélték, hogy Flóra milyen feladatot fog ellátni a nyíltnapon. Rajta volt a sor, hogy elmesélje az érdeklődőknek a hivatása történetét. Irén nővér azt kérte, hogy személyes legyen, mindenféle izgalmas részletet emeljen ki, és koncentráljon a gimnáziumi éveire, mert az előzetes jelentkezés alapján jó pár középiskolás lány várható. Először az egyik biológiaóra jutott eszébe, de azt nem mondhatta el. Hogy nézett volna ki, hogy egy nővér szájából azt hallják, hogy a mohák a fejlődés zsákutcai, és Lovász István tanár úr már tizenegyedikben megmondta, hogy Flórának biztosan nem lesz férje, ha nem változtat a magatartásán? Arról sokkal szívesebben beszélne, hogy élete egyik legjobb döntése volt, hogy nyolcadik után a Szent Brútusz Gimnázium és Kollégiumba ment. A húszfős osztály ugyanis gondoskodott arról, hogy minden hétre jusson valami izgalom: hol egy verekedés, hol egy gitáros mise borzolta a kedélyeket, de X. osztályban előfordult egy terhesség is. A diákönkormányzat elnökének őt választották meg, aki már kilencedikben letette a névjegyét azzal, hogy az iskolai prózamondó versenyt megnyerte. Örkeny egypercese általában sikert aratott, csak Eufrozina nővért, a Szent Brútusz Rend egyetlen, még iskolában tanító tagját borzasztotta el a szemkinyomós és asztalra vizelés rész, de kénytelen volt megemészteni, hogy Flóra hajthatatlan maradt. Bosszúból persze adott egy-két intőt, amit előszeretettel idéztek osztálytársaival: *Tisztelt Szülők! Flóra fegyelmezetlen módon a nyitott ablakban ült- ez rendkívül balesetveszélyes és megengedhetetlen dolog. Kérem, Önök is intsék, figyelmeztessék.* Flóra nem volt szerencsés alkat, kémiaórán hiába magyarázta a sipítózó hangú, kissé merev Eufrozina nővérnek, hogy humán beállítottságú és nem tudja, mi az a kovalens kötés, nem hatotta meg. Nem tudott mást tenni, keresztrímes verset írt a fullerénekről, hátha így beúszik a hattyú, de ez sem jött össze. Ellenben gazdagodott egy beírással, amiben kifejtette a tehetetlen apáca, hogy Flóra destruktív magatartásával társait rendkívüli

módon zavarja a komoly munkában. Ezt a nézetet osztotta a biológianár is, aki képtelen volt fegyelmezni a római tizenegyediket, így eshetett meg, hogy az osztály ügyeletes rendbontója Lovász tanár úr édesanyját lekurvázta. A tanár büntetésből az egész osztállyal dolgozatot íratott, amit csak az orvosira készülő Gergő tudott értékelhetőre írni. A kollektív büntetés miatt felháborodó Flóra egy további beírást is kapott a tiszteletlen beszédstílusa miatt, és a sorozatos kihágások miatt behívták az édesanyját, aki egymagában leverte Flóra magánforradalmát, mert lánya helyett ő kért bocsánatot a tanár úrtól. Flóra ezt annyira elfogadhatatlannak tartotta, hogy a két következő hétvégén nem ment haza. Édesanyja nem tudta, hogy a kamaszok mennyire nehezen viselték, amikor a tanár úr a kentaurusok származásáról filozofált ahelyett, hogy a fehérjéket vagy nukleinsavakat tanította volna. Lovász tanár úr elérte azt, amit rajta kívül csak a menzakooszt tudott: egységes álláspontra helyezkedett az osztály. Igaz, az ebédeket legalább szerették.

Az utolsó óra utáni csengetést őrült hajsza követte. Mindenki összepakolt előző szünetben, hogy aztán túlélve a 45 perces tortúrát, futólépésben vágta át a labirintushoz hasonló épület túloldalára, az ebédlőbe. Mivel a kollégium és az iskola egy hatalmas épületrendszer alkotott, nem volt egyszerű a manőver. Naponta nyolcszáz gyereknek kellett megebédelnie nagyjából 2-3 óra alatt. Az étkezéssel kapcsolatban római tizenegyedikeseeknek akadt néhány szabálya. Az első és legfontosabb: aki hamarabb odaér, lefoglal egy egész asztalt. A két kollégistának, Flórának és padtársának élethalál kérdést jelentett az ebéd. Normális esetben hetente jártak csak haza, hétköznap pedig délután kettőtől négyig volt kimenő, amivel a fakultációk miatt szinte egyáltalán nem tudtak élni, időnként napokig ki se tudtak menni az épületből. A másik fontos szabály a szegény, éhező nagyfiú/nagylány színdarab előadása, ami az egyéni alakítástól függően öt-hét rántott húst is eredményezett a csapatnak. Az alsó tagozatosok ugyanis gyakran egy-két falat után visszavitték az ételt, a konyhások pedig rögtön dobták is ki a moslékba. Ezért Flóra és a többiek a megegyezés értelmében odaálltak a kicsik elé, és elkérték a nekik már nem kellő finom falatokat. Szigorú kitétel volt, hogy evés közben nem zavarhatták a gyerekeket, bár volt néhány tanító néni, aki átérezte a problémát, és leadta a fülest, hogy kinél számíthatnak maradéokra. Kezdetben az elsősök némelyike sírva fakadt, amikor négyen odamentek, hogy elkérjék a tányéron maradt hússzeleteket, ezért új taktikát kellett választani: ettől kezdve maximum ketten, főként lányok mentek kéregetni. A módszer sikeresnek bizonyult. Így általában mindenki elégedetten távozott a menzáról, kivéve, amikor tejbegríz vagy smarni volt. Sokszor tartottak diskurzust arról, hogy ez a két étel desszertnek kiváló, de főételnek édes kevés. Az egyik fiú, aki aztán később politológus lett, teli szájjal éppen nagy ívű beszédet tartott arról, hogy küldöttséget menesztenek az élelmezésvezetőhöz. Tudatni akarták, hogy a gimnazistáknak főétel gyanánt tartalmaz, vitamindús ételekre van szükségük, nem ilyen tejberizsára vagy száraz császármorzsára műlekvárral és rengeteg cukorral. Amikor az érvelés végére ért, és elmondta volna a záróbeszédet, nagy levegőt vett, majd hirtelen összerándult. Minden szem rá szegeződött. Többen felpattantak, hogy a Heimlich-féle műfogást alkalmazva megmentsek bajba jutott osztálytársuk életét, de erre nem volt szükség. A harmadik rándulás után az orrából ívesen kilőtt egy odaégett smarndarabot, ami az asztal közepén landolt. Flóra felnevetett. Irén nővér egy könyvet olvasott éppen, de szúrós szemekkel nézett a lányra, a nővérek nem szoktak magukban kuncogni a buszon. Flóra szerette volna elmesélni Irén nővérnek, de belátta, nem tudná, hogyan kezdje. Az este további része mintha egy percbe sűrűsödött volna. Szentségimádás, vesperás, vacsora. Mosogatás közben engedélyt kért Tánzos Eugénia nővértől, hogy a szakdolgozattal foglalkozzon a lefekvés előtti imaóráat követően. Két órát kapott. Alig várta, hogy elérkezzen a Salve Regina, tudta, hogy utána már nyugodtan elmerülhet a gondolataiban. Még mindig bizsergett Tamás érintésétől. A zsolozsma alatt becsukta a szemét, ahogy a többi nővér is

szokta, de egészen másféle áhítat vett erőt rajta. Amikor a záró könyörgés szavait olvasta, *szelíd és alázatos szívű Urunk, Jézus Krisztus, aki édes igát és könnyű terhet raksz követőidre*, eszébe jutott, milyen édes volt a test az övéhez simulva, *fogadd jóságosan mai napunk jószándékait és tetteit*. A nap tettei, érintései Tamás tenyerében összpontosultak, az ujjait még mindig a hajában érezte. *Adj nyugalmas éjszakát, hogy holnap készségesebbek legyünk szolgálatodra. Aki él és uralkodik*. Mintha Tamás uralma alá hajtotta volna Flórát, aki készségesen átadta magát a csábításnak. Képtelen volt másra gondolni.

Az ima után sietett az alagsorba a gépterembe. A magának küldött ímélt nyitotta meg legelőször, hogy letöltse a dokumentumot, de látta, hogy Jácinta nővér online. Írt neki, hogy muszáj lenne beszélni, de mikor az enterre nyomott, akkor döbbsent rá, hogy mégsem írhatja le egy örökfogadalmas nővérnek, hogy szerelmes lett egy kispapba még akkor sem, ha történetesen az a nővér áll hozzá a legközelebb. Jácinta azonnal válaszolt, de Flóra csak annyit írt neki, hogy aznap megint hányt, ideges a szakdolgozat miatt, és elképzelése sincs, hogy a szombati nyíltnapon mit fog majd mondani. Jácinta megértően válaszolt, próbálta megnyugtatni Flórát, de rákérdezett, hogy csak ennyi baja van. Flóra hezitált egy kicsit, de végül nem merte elmondani, így elköszöntek. Beillesztette a megfelelő helyre az aznapi új részt, majd felment a szobájába, és lefeküdt aludni. Órákig hánykolódott, Tamás járt az eszében, a nyíltnap, a forróság, Tamás borostája, a szakdolgozatvédelem, Tamás íze, a gyengéd csókja, látta maga előtt, ahogy a nyíltnapra érkezők őt nézik, és rájönnek, Irén nővért és Jácintát, ahogy megvetően néznek rá. Aztán hirtelen otthon találta magát. A belépés előtti utolsó óráit élte újra. Félt, hogy át fogják kutatni a csomagjait. Nem találta a listáját, amit hetekig írt, nehogy otthon felejtse valakit. A hét fehér póló megvolt, hét fehér zokni is. Négy fekete bugyi, három fehér, ez is pipa. Pulcsik, kabát, hátha a kék pulcsi is kell. Fekete szoknyából csak kettő volt. Melegítő, farmerek, ingek, blúzok. Ezek is megvoltak. Nyugtalanul forgolódott. Álmában újra találkozott az édesapjával, aki másfél éve halott volt. Rettenetesen hiányzott.

A kolostorba vonulást a húsvét utáni hétre beszélték meg az általános főnöknővel. Egy hónapot kapott, hogy lezárja a kapcsolatait, és betuszkolja a bőröndbe tizenkilenc évének minden fontos mozzanatát. Tudta, hogy előbb-utóbb ezektől is meg kell szabadulnia, de biztos volt abban, hogy ott majd más lesz: jobb, tisztább, emberibb. Borotváról és parfümről nem volt szó, de nem merte megkérdezni, hogy egy apáca borotválja-e a lábát. Délután ötre kellett érkezni, de már háromnegyedkor a kolostorhoz értek, tizenhat éves kora óta erre várt. Míg ő búcsúzkodott, a nővérek segítettek bevinni a csomagokat. A sok szürke szerzetesi ruha kötelességtudóan surrogott, hamar végeztek a művelettel, mindent fölvittek az emeletre, ahová Flóra még nem mehetett fel. Az édesapja szótlansága facsarta a szívét, de nem szólt, csak megölelte, tudta, hogy nyárig csak havi egyszer találkozhatnak, a heti tíz perc telefonálás pedig semmire sem elég. Az anyja megszokta már, hogy saját útját járja, csak remélni tudta, hogy lánya nem döntött rosszul, nem volt könnyű az elköszönés.

A befogadási szertartás az átöltözés után szinte azonnal elkezdődött. A kápolna világos, tágas volt, de a sok üvegablak miatt inkább akváriumnak tűnt. Oldalt lehajtható székek, úgynevezett stallumok helyezkedtek el, mire ő odaért, már minden nővér bent ült. A kilincset nehezen tudta lenyomni, öntudatlanul újraélte a kézremegést, a tenyere álmában is izzadt, az üvegajtón keresztül mindenki látta a bajlódását. Aztán esetlen térdhajtás, végre beért. Utálta, hogy mindenki őt nézi. Mindenki bámulta mereven, pislogás nélkül, de a legrosszabb a jégkék tekintet volt, szinte megfagyott belülről. Ismerték, évek óta járt hozzájuk lelkigyakorlatozni, hivatástisztázó napokon is részt vett, de erre a helyzetre nem készülhetett fel. Még szerencse, hogy nem egyedül kellett ezt végigcsinálni, ott volt a szeplős, vörös hajú, komoly tekintetű lány, az ikre, Ipoly Éva. Ez egy kicsit enyhített a belső remegésén.

Megpróbált leülni mellé, lehajtotta a stallumot, ami olyan hangosra sikerült, hogy az egyik idősebb nővér összerándult, majd visszazuhant a mélyszemlélődésbe. Az általános főnöknő ekkor állt fel, méltóságteljesen kivonult a szószékhez, mire a két lány is felpattant, a stallum ismét hatalmasat reccsent. Az alacsony termetű, frufrus nő ott állt, két kézzel az ambóba kapaszkodott, hideg kék szemei körbepásztáztak, majd megálltak Flórán, és elkezdte a beszédet. Fel akart ébredni, de képtelen volt. *Kedves Nővéreim! Az isteni irgalmasság vasárnapja van, nem, ez nem igaz, ma szerda este van, és holnap órák lesznek az egyetemen, és ez a szeretetteljes irgalom vezette ide Évát és Flórát, akik most szabad akaratukból belépnek közösségünkbe. Szabad akarat? De hogyan lehetne szabad, amikor Tamás? Nagy útra vállalkoznak, de nem lesznek soha egyedül, mert, aki meghívott minket, az sosem hagy el. Nem kell attól tartanunk, hogy szerelmünk egyszer elfordul tőlünk, hiszen csak mi tudjuk őt elhagyni. De én nem hagyom el Istent azért, mert egy férfihoz vonzódok! Nem lehet! Egy gondolat különösen fontos része a mindennapjainknak, a legnehezebb időkben ebbe kapaszkodunk. Így hangzik: A másik jó és jót akar. Vessétek szívetekbe és eszetekbe ezt a mondatot, és kérjétek a Mindenhatót, hogy alkalmas eszközévé formáljon benneteket akarata szerint. De én nem akarok eszköz lenni. Senkinek semmilyen eszköze! Flóra teljes erejéből szorította a takaróját. Ebben Tánczos Eugénia nővér lesz segítségetekre, az ő szerető gondoskodására bízlak benneteket. Ő lesz a magisztrátok, hozzá bizalommal fordulhattok. Ő vezet majd be titeket a szerzetesi életbe. Ha kérdésetek van, bátran tegyétek fel neki. Nem, az nem lehet, hogy Eugénia nővér, ő még saját magát sem szereti, hogy bízhatnak pont rá? Most pedig ismételjétek utánam a szöveget: Én, (itt mondjátok a neveteket) szabadon, örömmel és szeretettel jöttem a Szent Magdolna Kongregációba, hogy Istent szolgáljam. Csatlakozni kívánok a közösséghez, hogy Istent és magamat egyre mélyebben megismerve tudjak szolgálni az Ő dicsőségére és a lelkek javára. Most pedig fogadjátok a keresztet, a rendünkhöz tartozás jelét. Flóra torka teljesen kiszáradt, ahogy megpróbálta ismételni a szavakat, úgy érezte, hogy a kereszttel a nyakára tekeredve megfojtja. Ekkor ébredt fel zihálva. Sírt, hányt, majd visszafeküdt aludni.*